

Ruža Ilić

„ŽIVIM SVOJE SNOVE“

Kampanja „Inspiring girls“ ima za cilj osnaživanje devojčica i njihovo motivisanje da veruju u sebe i ne odustaju od svojih snova, a mi smo pričali sa jednom sjajnom volonterkom

Ruža je po profesiji diplomirani ekonomista, a trenutno završava master studije iz oblasti menadžmenta u sportu na temu „Strateški značaj povećanja žena menadžera u sportskoj industriji“. Može se pohvaliti organizovanjem više od 40 sportskih takmičenja u Srbiji i inostranstvu. Bila je fudbalski sudija više od sedam godina. Govori engleski, francuski i španski. Mašta da jednog dana postane doktor nauka u oblasti sportskog menadžmenta sa akcentom na položaj i ulogu žena u sportu, posebno fudbalu.

? RECI NAM NEŠTO O TVOM POSLU.

Više od 10 godina radim u sportskoj industriji, u organizaciji sportskih takmičenja. Na takmičenjima moj zadatak je da vodim određeni sektor ili tim koji pomaže da se to takmičenje održi, da sve prođe bez problema i da na televiziji sve izgleda savršeno. Deo sam društvene mreže za perspektivne sportiste i trenere „Sportifico“ i u mogućnosti sam da pomognem velikom broju sportista i sportistkinja time što njihov rezultat neće ostati nezapažen i bez traga kada završe svoje sportske karijere, bilo da se njime bave profesionalno ili amaterski. Kao bivši fudbalski sudija i neko ko dugo godina radi u fudbalu pored svega navedenog, najveći izazov mi je da dokazem da mi je tu i mesto, da to što sam žensko ne znači da fudbal nije za mene, da mogu da ga volim kao dečaci i da u njemu budem jako dobra. Pobeđivanje tih predrasuda sam ujedno pretvorila u svoj najveći i najjači motiv.

? KAKO SI SE ODLUČILA ZA OVU PROFESIJU?

U sport sam se zaljubila zahvaljujući svojim roditeljima. Kada sam imala 12 godina, predložili su mi da se prijavim da volontiram na jednom sportskom takmičenju. To leto sam provela u Areni, skupljajući lopte na Evropskom prvenstvu u odbojci. Od tada nijedno takmičenje nije moglo da prođe a da ja nisam deo njega, posebno od Evrosonga 2008, kada sam sa nepunih 15 godina dobila i prvi posao. Volontiranje me je na lep način uvelo u svet odraslih, pomoglo da brže naučim strane jezike i da ranije isprobam sve što bih potencijalno mogla da radim u budućnosti. Sa 26 godina mogu da kažem da živim svoje snove i da ih tvrdoglavo sledim, makar to značilo da treba na određeno vreme da odem iz zemlje ili promenim okruženje. Svega sam u stanju da se odrekнем, samo svojih snova ne!

? ŠTA BI PORUČILA DEVOJČICAMA KOJE TEK TREBA DA IZABERU SVOJ PROFESIONALNI PUT?

Drage devojčice koje čitate ovo, imajte u vidu da nikad nije rano, a ni kasno, da krenete putem koji želite. Ne dozvolite da vam iko kaže da nešto ne možete jer, ako vi to želite i u to verujete, to je jedino što vam je potrebno. Škola i ocene su bitne, ali vannastavne aktivnosti i hobiji su ono što vas kreira kao ličnosti i izdvaja od konkurencije. Nijedan san ili posao nemaju pol, sve je i za dečake i devojčice i jedini kriterijum koji treba da vam bude bitan jeste taj da li ste u nečemu dobre ili ne. Ja jesam, i biću još bolja, jer tek kad krenete da radite - pravo učenje počinje.